

en særdeles alvorlig Karakter for de forsikrede, er det i Praksis fastslaaet, at Rettighedsfortabelsen kun kan indtræde, dersom paagældende ved Kommunens Retsfølgningsskridt er blevet gjort opmærksom paa den Risiko, han løber. Denne Praksis søges lovfæstet gennem det heromhandlede Ændringsforslag.“

Til Stk. 5. I Folkeforsikringslovens § 12, Stk. 5, er det fastsat, at Personer, der paa Grund af Kontingentrestance har mistet Retten til at blive nydende Medlem, og som derefter generhverver denne Ret ved Indbetaling af Restancerne, fremtidig skal betale forhøjet Medlemsbidrag og Invalidepræmie.

Den omhandlede Lovbestemmelse tager væsentlig Sigte paa at virke ansporende over for de forsikrede til at undgaa længere Restancer. Efter de hidtil indhøstede Erfaringer kan den imidlertid næppe siges at virke efter Hensigten, og det stiller sig som tvivlsomt, om Bestemmelsen overhovedet har været overholdt i væsentligt Omfang. Dens Overholdelse er forbundet med adskiligt administrativt Besvær, og det har vist sig vanskeligt at kontrollere, om Betingelserne for dens Anvendelse har været til Stede, særlig naar paagældende Medlem er flyttet, siden Restancen opstod. Hertil kommer, at Bestemmelserne i Lovens §§ 11, Stk. 8, om et halvt Aars Ventetid, inden nydende Medlemsret indtræder, og i 38, Stk. 2, Nr. 6, om en Ventetid paa 2 Aar efter Sygekasserettighedernes Generhvervelse, inden Rente kan opnaas, maa anses for at frembyde tilstrækkelig Opfordring til Medlemmerne om at undgaa Restancer.

Under Hensyn hertil og til, at det maa erkendes, at den omhandlede Bestemmelse, hvor den overhovedet overholdes, ikke mindst ved de talrige Flytninger volder Sygekasserne og Sygeföreningerne betydeligt administrativt Besvær, der ikke staar i noget Forhold til den Merindtægt, som derigennem skaffes Kasserne og Forsikringen, foreslaas det i Overensstemmelse med en af Direktoratet for Sygekassevæsenet afgiven Indstilling, hvortil Udvalget angaaende Kontrollen med Sygeforsikringspligtens Opfyldelse har sluttet sig, at den omhandlede Forhøjelse af Medlemsbidraget og Invalidepræmien skal bortfalde.

Til § 15.

Ifølge Folkeforsikringslovens § 15, Stk. 1, kan der af Kommunen ydes ubemidlet nydende eller bidragydende Sygekassemedlemmer Hjælp til Betaling af Medlemsbidraget. Da der ikke afkræves de nydende

Medlemmer noget særskilt Bidrag til Begravelsesforsikringen, idet Bidraget hertil som tidligere nævnt indgaar i det almindelige Medlemsbidrag, vil de nydende Medlemmer faktisk kunne opnaa Hjælp fra Kommunen ogsaa til Betaling af Bidraget til Begravelsesforsikringen. Herom henvises iøvrigt til Sygekassedirektørens Skrivelse af 23. April 1938 (Bilag 1, Sp. 3231). En lignende Adgang til at faa Bidraget til Begravelsesforsikringen betalt bør imidlertid gives de begravelsesforsikrede bidragydende Medlemmer.

Til § 18.

Af systematiske Grunde maa det anses for ønskeligt, at Hovedbestemmelsen om Begraveshjælp indsættes i Folkeforsikringsloven umiddelbart efter §§ 16—19, der omfatter de øvrige tvungne Sygekasseydelse. Det foreslaas derfor, at Folkeforsikringslovens nuværende § 20 omnummereres til § 21. Som Følge heraf foreslaas den nuværende § 21 flyttet til § 18, til hvilken den naturligt knytter sig.

Den foreslaaede Tilføjelse svarer derfor nøje til Folkeforsikringslovens § 21, idet man dog til sidste Stykke, sidste Pkt., har tilføjet en Bestemmelse om, at Reglerne om Pengehjælpens Afhængighed af Indtægten ej heller finder Anvendelse, hvis Medlemets Indtægt alene bestaar i Hjælp i Henhold til Forsorgslovens § 247 (Hjælp til kronisk syge). Dette skyldes den ved Lov Nr. 46 af 22. Februar 1939 gennemførte Ændring i Forsorgslovens § 247, hvorefter Personer, der oppebærer Hjælp i Henhold til denne Bestemmelse, med Hensyn til Retten til at oppebære Pengehjælp fra en anerkendt Sygekasse sidestilles med Alders- og Invaliderentnydere.

Til § 20.

Idet man iøvrigt henviser til Sygekassedirektørens Skrivelse af 23. April 1938 Afsnit C. (Bilag 1, Sp. 3225—34), bemærkes med Hensyn til Forslaget til den ny § 20 følgende:

Til Stk. 1. I § 20, Stk. 1, findes Hovedbestemmelsen om den tvungne Begravelsesforsikring, hvorefter Sygekasserne skal yde de nydende Medlemmer en Begraveshjælp paa mindst 100 og ikke over 300 Kr. Begraveshjælpens Maksimums- og Minimumsbeløb er sat i Overensstemmelse med de i Øjeblikket anvendte Beløb. Da der imidlertid fra ældre Tid findes nogle Forsikringer, der lyder paa andre Beløb, bestemmes det, at Direktøren for Sygekassevæsenet kan tillade, at disse Forsikringer bibeholdes med det oprindelige Beløb, naar Be-